

Вар'ят

(варіят; від пол. *wariat*) —

слово галицького діалекту української мови і львівської гвари, що означає «ненормальний, несамовитий, божевільний».

© Вікіпедія

Вступ

Ви коли-небудь вибігали голим із сани, щоб стати учасником бійки? А я вибігав. І мене, до речі, за це не покарали. А от коли мій колега вперше й востаннє вирішив випити смачного віскі перед виступом на сцені, то зі своєю зарплатою за ту вечірку він так і не побачився. Вона вся пішла на штраф. Хоча я не впевнений, що вам було б гірше бачити його п'яного, ніж мене голого. Особливо в той момент, коли я погладшав на сорок кілограмів і зупинятися на цьому не збирався.

Жартую, бо така в мене професія — жартувати. А звать мене Віталій Тильний, я автор і актор першого україномовного гумористичного шоу «Вар'яти». Ох, яке ж це було грандіозне шоу! Воно стартувало як ракета, і це було неймовірно круто. Мені здається, якщо людина таки колись долетить до Марсу, то зро-

бить це на тому ж паливі, на якому злітали «Вар'яти». Шоу було неймовірним із надзвичайно потужною енергетикою. Це була і робота, і світ, у якому я жив, не уявляючи собі, що моє життя могло б скластися інакше.

Проте, як казав один мудрий чоловік, усе проходить. Пройшли й «Вар'яти». А ми разом із цим шоу пройшли свій шлях. Досвід був унікальний. Настільки унікальний, що певна його частина може загнати в ступор людину, далеку від сценічної роботи. Хочете приклади? Будь-ласка. Я цілком пристойно навчився ходити на підборах, носити весільні сукні, панчохи та перуку. Де б ще я такого навчився? Чи що спільного у чанів, паленки та найсмачнішого у світі бограча? Під поєднання всього цього чудово пишуться жарти, а потім так чудово спиться... Ну, правда, не всім. Не буду показувати на себе пальцями, але дехто так хропів, що йому знімали окремий номер, окреме купе, країну та планету.

Я багато чого навчився. Точно тепер знаю, що не можна богохульствувати. Навіть жартома. Не, ну якщо немає бажання викликати швидку, щоб якось допомогли із тиском двісті й температурою сорок.

Тепер я знаю, що треба перечитувати тексти перед тим, як відправляти організаторам

концерту в Лондоні запит на двох сильних хлопців для перенесення апаратури. Бо так може статися... Не хотілося б... Але сталося, що звукорежисер зробив запит не на «ту біг гайз», а на «ту біг гейз».

Блін, тепер уже й історія з підборами виглядає підозріло...

Проте це знову-таки жарти. Хто знайомий із моєю творчістю, знає, що я це люблю. І люблю настільки сильно, наскільки сильно взагалі вкладаюся в те, що роблю.

Згадалося, як я, перебуваючи на відпочинку в Карпатах і стоячи на кріслі, гупав у барабан. Робив це шалено та із самовіддачею. Робив, поки не впав із крісла. Ви думаєте, я здався? Ні фіга! Я продовжив гупати, лежачі на підлозі. І так я роблю все — зі всієї сили. В роботі, сім'ї, дружбі та допомозі нашим воїнам на фронті.

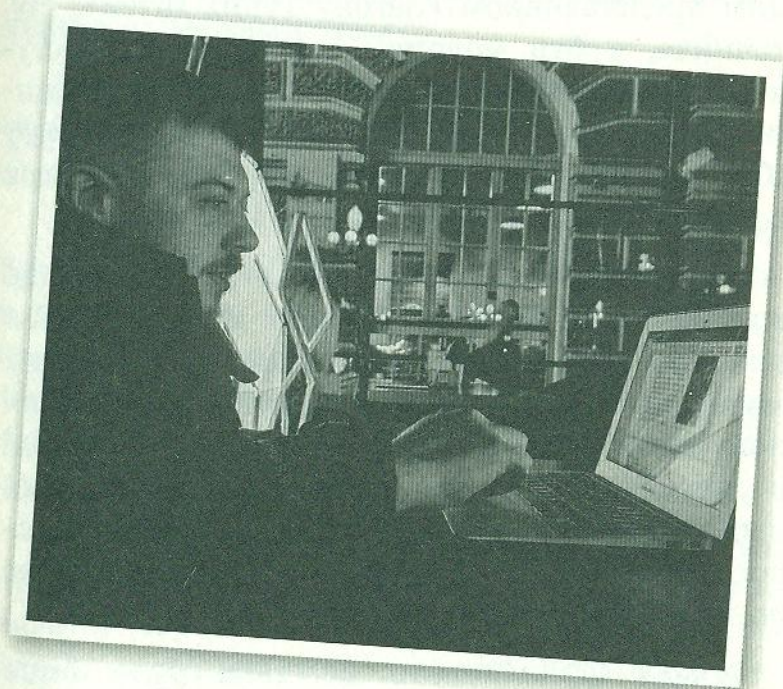
Натхнення

22:26. Карпати. Ми відпрацювали черговий концерт на підтримку Збройних Сил України. Відчуття, що сьогодні було зроблено все необхідне, дарує стан дивовижного спокою. Усе. Сьогодні вже не треба ні за що відповідати, нікуди поспішати. Завтра буде новий день.

Відчуття спокою множитья на вплив величних Карпат. Мені інколи здається, що людина, яка підіймається в гори, ніби відривається на якийсь час від землі й стає вільнішою. Вона на деякий час позбавляється того, що тримає її у звичному режимі. Саме в моменти такого спокою і народжуються найкрупніші ідеї, приймаються найважливіші рішення, які будуть рухати людину вперед.

Я тільки-но дочитав книгу Слави Курилова «Сам в океані». Це мій улюблений «фільм» у моєму книжковому кінотеатрі. Правда, без

ко́ли й попкорну, але, бляха-муха, — це чудово! Я ще не знав, яке рішення прийму через пів хвилини. Але, мабуть, усе те, що мене оточувало, уже було в курсі. Я кинув око на свій ноутбук. Ми з ним як брати-близнюки. Він також уже не новий, проте і не старий. Ми обидва трохи потерті та покоцані. Але ми разом багато чого зробили. Він був моїм найкращим товаришем у створенні мініатюр, а тепер він допоможе мені усвідомити пройдений шлях та написати для прихильників шоу «Вар'яти» цікаву книжку.

шими хлопцями на веліках красти горох, і все в тебе буде... І ремінь, і по сідницях, і так, щоб сусіди з дев'ятого поверху чули, як рипить моя шкіра. Хоча які вони сусіди, якщо ми жили на першому?

Але повернімося до навчання. Можливо, хтось пам'ятає мем про кота, у якого питали, як справи. Він перепитував, чи можна матюкатися. Йому казали: «Ні» — і він відповідав: «Тоді все нормально». Я приблизно такий самий кіт, тільки в питаннях навчання. Хочеться бути чесним у цій книжці, тому сказати вам, що я навчався жахливо, — це зробити собі невиправданий комплімент. Усе було набагато гірше, ніж жахливо.

Проте знову-таки, кого цікавить, хочу я навчатися чи ні, якщо в мене є така золота мама, яка займалася зі мною щодня? А ще репетитори. Дай Боже міцності їхнім нервам. Хочеш не хочеш, але я таки вступив до вишу на спеціальність «Учитель трудового навчання, автосправи та психології». Ви тільки вчитайтесь, як неймовірно це звучить.

Пам'ятаєте таксистів, які знають про все на світі? Вони водночас геополітики, аналітики й бізнесмени. Так ось, я думаю, що їх готують для цієї складної роботи там само, де і трудовиків-психологів. Інакше й не може бути.

Я вступив до вишу, проте далі все пішло так, як зазвичай воно й відбувається. Навіть концентрована сила розумних і наполегливих людей пасує перед долею, якою в моєму випадку стала одна з найкращих команд КВК Тернополя «Психіндустрія».

